

delige primærkommunale opgaver. Bydelene vil samtidig have en størrelse, der ikke gør bydelskommunen uoverskuelig for de fleste beboere. Størrelsen passer også til en stor del af de bydele, der kan dannes efter nedenstående retningslinjer.

Til grund for opdelingen og afgrænsningen af bydelskommunerne bør ligge følgende overvejelser:

- Områder med fælles særpræg eller som pr. tradition udgør en enhed bør være i samme bydelskommune. Medfører det for store enheder, må disse dog deles.
- Bydelene skal så vidt muligt være uden gennemkørende trafik. Hovedfærdselsårer, større områder med erhverv og større rekreative områder vil ofte være egnede som grænseområder for bydelskommunerne.

Efter disse kriterier bør København opdeles i følgende 16 bydelskommuner – med indbyggertal pr. 1. januar 1983 i parentes: Indre By (26.072), Christianshavn (8.345), Indre Østerbro (43.562), Ydre Østerbro (34.144), Indre Nørrebro (24.787), Ydre Nørrebro (37.729), Vesterbro (38.288), Sydhavnen (18.401), Vålby (44.858), Indre Sundby (45.298), Ydre Sundby (39.685), Islands Brygge (7.019), Bispebjerg/Utterslev (44.306), Brønshøj (26.341), Husum (23.015) og Vanløse (23.430). Se i øvrigt bilag med kortskitse.

Det skal under udvalgsarbejdet nærmere undersøges, om Frederiksberg (88.409) bør være én bydelskommune, eller om den bør opdeles i flere bydelskommuner.

Dragør (12.647) og Tårnby (40.915) kommuner kan umiddelbart omskibes til bydelskommuner – eventuelt med mindre grænsejusteringer mellem Tårnby og den nuværende Københavns kommune. Dragør kommune bør have de samme grænser som bydelskommune, da der er klare grænser imellem Tårnby og Dragør.

ad 3

Vedr. a: Bydelskommunerne bør kun afgive opgaver, hvor det åbenlyst er mest hensigtsmæssigt at samle dem i byamtet. De i beslutningsforslaget nævnte opgaver er eksempler på sådanne opgaver. Det vil betyde, at man i bydelskommunerne får til opgave at løse langt de fleste primærkommunale opgaver. Det er f.eks. de fleste sociale opgaver, folkeskolen, biblioteker, beboerhuse, sundhedshuse, daginstitutioner for børn, lokalplaner og saneringsplaner, bydelsplaner samt rammebestemmelser for lokalplanerne.

Det bør under udvalgsarbejdet undersøges, om statslige funktioner har en geografisk struktur, der passer til en ny kommunestruktur for det foreslåede område. F.eks. bør arbejdsformidlingen og politiets struktur tilpasses.

Det bør også under udvalgsarbejdet undersøges, om byamtet bør have ret til at udstikke retningslinjer for visse af bydelskommunernes opgaver. Det kunne f.eks. være rammer for takster til daginstitutioner for børn.

Vedr. b: Fordelingen af de økonomiske midler skal sikre, at bydelskommunerne har samme økonomiske muligheder for at løse deres opgaver. Uden en effektiv fordeling af midler til bydelskommunerne efter deres udgiftsbehov og indtægtsmuligheder vil der i visse bydelskommuner opstå økonomiske problemer, der helt svarer til de problemer, som Københavns kommune har i dag.

Bydelskommunernes ret til selv at udskrive skat skal sikre, at de også kan fungere økonomisk uafhængigt af byamtet, hvis de f.eks. ønsker at etablere et højere serviceniveau eller sætte særlige aktiviteter i gang.

Byamtets opgave med at fordele midler må ikke medføre, at byamtet overtager de primærkommunale opgaver, der ligger i bydelskommunerne. Det er byamtets opgave alene at fordele midler til disse opgaver.

Hvis de nuværende kommuner ikke opdeles eller mister deres amtsstatus ved en gennemført strukturændring, skal der ikke ske nogen omfordeling af deres formuer. Ved fordelingen af midler til bydelskommunernes årlige budgetter skal der tages højde for forskelle i bydelskommunernes formuefordeling.

ad 4

De midler, som byamtet og bydelskommunerne skal have tilført »udefra«, skal primært komme fra hovedstadsregionens øvrige amter og kommuner, idet det må forpligte økonomisk at være en del af en samlet region. Mange af de problemer, som præger Københavns kommune, er samtidig problemer, som Københavns kommune aflaster andre kommuner i hovedstadsregionen for.

Nogle af midlerne bør desuden komme fra en anden fordeling af de kommunale midler på landsplan.

En stor del af Københavns økonomiske problemer skyldes strukturforhold, som først ændres eller kan ændres over en længere årrække – det er især den skæve befolkningsstruktur, de mange sociale problemer og den gamle bygningsmasse. Det bør